

РЕШЕНИЕ

№ 7543

гр. София, 05.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **10818** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 АПК.

Образувано е по искова молба на "СИМАО-РТ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], област С., [улица], чрез адв. А. П. от АК - М., срещу Национална агенция по приходите (НАП) с искане за присъждане на обезщетения за имуществени вреди на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Твърди се в исковата молба, че на 09.10.2024 г. ищецът декларирал внос на стоки с УИН № 2024100910952 в портала на НАП. При проверка на място, обективирана в Протокол № 010103250127_3 от 11.10.2024 г. е установено, че постановеното на ГКПП К. техническо средство за контрол не е с нарушена цялост и подадените в УИН стоки съответстват по количество и стойност на търговската фактура. Въпреки представените документи и обяснения, инспектори по приходите в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП наложили обезпечение с Протокол за извършена проверка на стоки с висок фискален риск № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. Ищецът твърди, че в случая приходните органи не са доказали наличие на основание по чл.121а, ал.2 от ДОПК, потвърдено с Определение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д.№ 10376/2024 г. на АССГ, с което са отменени действията по обезпечение, обективирани в Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. Поради угрозата стоката да бъде иззета и да не може да се разпорежда с нея, дружеството било принудено на 11.10.2024 г. да предостави изискваното обезпечение в размер на 40 941.72 лв.

При тези фактически твърдения, ищецът формулира следните искания за:

1. Обезщетение в размер на 310.02 лв., представляващо мораторна лихва за забава върху сума от 40 941.72 лв. за периода от внасянето ѝ като обезпечение на 11.10.2024 г. до фактическото ѝ освобождаване на 30.10.2024 г. поради отмяната на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. с Решение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ.

2. Обезщетение в размер на 4000 лв., представляващо изплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в полза на адв. А. Г. П. от АК - М. за обжалване на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. по административен ред пред директора на ТД на НАП С..

3. Обезщетение в размер на 2691.56 лв. (разликата между 4000 лв. и 1308.44 лв.), представляващо разликата между изплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в полза на адв. А. Г. П. от АК - М. в размер на 4000 лв. за обжалване на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. и потвърдителното Решение № ФК-33 от 14.10.2024 г. на директора на ТД на НАП С. по съдебен ред по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ и присъденото по същото съдебно производство адвокатско възнаграждение в размер на 1308.44 лв. (с диспозитива на Определение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ са присъдени разноски в размер на 1358.44 лв.).

Претендира се съдът да постанови решение, с което да присъди исканите обезщетения за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху тях от датата на предявяване на исковата молба, както и сторените в производството по делото разноски.

Постъпил е писмен отговор на исковата молба от 20.12.2024 г. от ответника НАП, чрез юрк. И. Й., с който исковите се оспорват по основание и размер, както и по допустимост. Ответникът счита искът за присъждане на разликата между договореното от 4000 лв. и присъденото по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ адвокатско възнаграждение от 1358.44 лв. за недопустим съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК и чл.8, ал.3 от ЗОДОВ. Твърди, че не са налице кумулативните елементи от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Претендира, че неправилно е определена цената на исковите, от която следвало да се приспадне дължимото ДДС. Поддържа, че разноските за адвокатско възнаграждение не са пряка и непосредствена последица от издадения административен акт, а произтичат от договорно отношение и са изцяло по претенка на лицето, което търси адвокатска помощ, без последната да е задължителна за процесните административно или съдебно производства. Ищецът намира, че присъденото по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ адвокатско възнаграждение от 1358.44 лв. следва да включва и положен труд по изготвяне на жалба по административен ред, тъй като се касае за задължителна фаза на оспорването и двете жалби са идентични. Твърди, че претенцията за адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба до горестоящия административен орган е неадекватна по размер и съставлява злоупотреба с процесуални права. Сочи, че размер от 4000 лв. за обжалване на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. е прекомерен, неадекватен и несъизмерим с фактическата и правна сложност на спора, а евентуално присъждане на обезщетение би довел до неоснователно обогатяване, тъй като страните биха могли да договорят многократно завишени размери на адвокатски възнаграждения за административно обжалване. Счита, че присъждането на обезщетение неоснователно би обогатило ищеца от собствените му незаконосъобразни действия – превоз на стоки, включени в списъка на стоки с висок фискален риск, без уникален номер за превоз (УНП), признато в исковата молба – транспортното средство се е явило пред органите по приходите без УНП. В случай на

основателност, претендира за намаляване на исковите претенции поради несправедливост и непропорционарност на възнаграждението. Прави възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 от ГПК. Позовава се на решение на СЕС по дело С-438/22 и на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълк.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС. Претендира за отхвърляне на исковите и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на предявените иски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че процесният Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. обективира извършена проверка от органи по приходите от ГД „ФК“ при ЦУ на НАП на мястото на разтоварване/получаване на стока с висок фискален риск в [населено място], [улица], с получател "СИМАО-РТ" ЕООД – 9080 кг други черупкови плодове, пресни или сушени, дори без черупките им или обелени, обикновени орехи, на обща стойност 136 472.40 лв. (според протокола). На основание чл.121а, ал.1, т.5 от ДОПК за стоката е определено обезпечение в размер на 40 941.72 лв.

С жалба вх. № 53-06-11637 от 11.10.2024 г. "СИМАО-РТ" ЕООД е оспорило Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. по административен ред.

Постановено е Решение № ФК-33 от 14.10.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с което жалба вх. № 53-06-11637 от 11.10.2024 г. е оставена без уважение като неоснователна.

С Определение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ са отменени действията на органи по приходите, обективирани в Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г., потвърдени с Решение № ФК-33 от 14.10.2024 г. на директора на ТД на НАП С.. Съдът е приел, че не са изпълнени предпоставките на чл.121а, ал.1, т.5 от ДОПК при преминаване на транспортното средство със стока през ГКПП на 09.10.2024 г., в 18:10 часа и подаден УНП в портала на НАП в 18:24 часа, т.е. с 14 минути закъснение. По приложението на чл.161, ал.1, изр.1 от ДОПК съдът е уважил възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК, като е намалил размера на претендираното адвокатско възнаграждение от 4000 лв. на 1358.44 лв. съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Определението е влязло в сила на 23.10.2024 г. като окончателно и неподлежащо на обжалване и протест.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни административни актове се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203-206), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните кумулативни предпоставки: 1. причинени вреди (в случая – имуществени); 2. незаконосъобразен акт, действия/бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата, отменени по

съответния ред (в случая – извършени от органи по приходите действия по обезпечаване по Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г.) и 3. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия/административен акт и настъпилите вреди.

С отмяната на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. с Определение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ съдът намира за изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 от АПК. Не е спорно и се установява от приложено към исковата молба платежно нареждане № 200/153/50017013 от 30.10.2024 г. на „Юробанк България“ АД, че внесеното обезпечение по чл.121а от ДОПК по Протокол № 010103250127_4 е възстановено.

Съгласно чл. 128, ал.1 от ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от НАП. Прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето (чл.129, ал.1 от ДОПК). По силата на чл. 129, ал.6 от ДОПК недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 - 4.

Съдът намира, че предварителните обезпечителни вноски по чл.121а, ал.1, т.5 от ДОПК имат характер на публично държавно вземане съгласно чл.162, ал.2, т.1 от ДОПК. По силата на чл.162, ал.2, т.9 от ДОПК лихвите върху това вземане също имат характер на публично държавно вземане. Съгласно чл.128, ал.1, вр. чл.129, ал.6 от ДОПК претендираната от ищеца лихва върху предоставеното от него обезпечение в размер на 40 941.72 лв. за периода от внасянето му на 11.10.2024 г. до фактическото освобождаване на 30.10.2024 г. може да бъде предмет на претенция за прихващане/възстановяване по чл.128 и сл. от ДОПК. Наличието на друг ред за защита по чл.128, ал.1, вр. чл.129, ал.6 от ДОПК е основание по чл.8, ал.3 от ЗОДОВ за недопустимост на първата искова претенция за обезщетение за имуществени вреди в размер на 310.02 лв., представляващо мораторна лихва за забава върху сума от 40 941.72 лв. за периода от внасянето ѝ като обезпечение на 11.10.2024 г. до фактическото ѝ освобождаване на 30.10.2024 г. поради отмяната на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. с Определение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ. Дължимо е оставяне на исковата претенция без разглеждане и прекратяване на производството в тази му част.

В идентичен смисъл са Решение № 5261 от 17.05.2023 г. по адм. д. № 5374/2022 г., Определение № 390 от 18.01.2022 г. по адм. д. № 319/2022 г., Решение № 2561 от 18.02.2020 г. по адм. д. № 2974/2018 г., Решение № 15634 от 19.12.2017 г. по адм. д. № 10455/2016 г., всички на III-то отделение на ВАС.

С процесния Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. са наложени предварителни обезпечителни мерки по чл.121а, ал.1 от ДОПК, според който при извършване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск органът по приходите може да поиска от публичния изпълнител незабавно да наложи предварителни обезпечителни мерки върху имуществото на получателя на стоката за

обезпечаване на вземанията за данъци, които биха възникнали, в размер не по-малко от 30 на сто от пазарната стойност на стоката. Предварителните обезпечителни мерки по ал. 1 се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 (чл.121а, ал.5 от ДОПК). Разпоредбата на чл.197, ал.1 от ДОПК урежда задължителен ред на предварително административно оспорване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки пред директора на компетентната териториална дирекция, който следва да се произнесе с мотивирано решение в 14-дневен срок. В случая е предприето такова предварително оспорване по административен ред с жалба вх. № 53-06-11637 от 11.10.2024 г., по която е постановено Решение № ФК-33 от 14.10.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Този резултат от административното оспорване е дало основание за последващо оспорване по съдебен ред, по което е постановено отменителното съдебно определение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ. С този съдебен акт съдът се е произнесъл по заявената от жалбоподателя "СИМАО-РТ" ЕООД претенция за присъждане на разноски като законова последица от водения съдебен спор. Формирал е становище за намаляване на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, като ги е определил на 1308.44 лв. в мотивите и на 1358.44 лв. в диспозитива на определението.

Редът за защита срещу съдебен акт в частта за разноските е по чл.248, ал.1 от ГПК – чрез искане за изменение в частта за разноските. Наличието на специален ред за защита определя недопустимост и на третата искова претенция – за присъждане на разликата между претендираното адвокатско възнаграждение от 4000 лв. и присъденото с диспозитива на Определение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 10376/2024 г. в размер на 1358.44 лв. Допускането по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ на възможност да се присъжда претендираната разлика би довело до ревизиране на влязъл в сила съдебен акт, макар и само в частта за разноските, което решаващият състав на АССГ намира за недопустимо. Дължимо е оставяне на исковата претенция без разглеждане и прекратяване на производството и в тази му част.

Съдът намира втората искова претенция, за присъждане на имуществени вреди поради изплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в полза на адв. А. Г. П. от АК - М. за административно обжалване на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. за частично основателна. С отменителното определение № 20998 от 23.10.2024 г. по адм.д. № 10376/2024 г. на АССГ е отменен както Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г., така и потвърждаващото го решение на горестоящия административен орган, което е предмет на съдебния контрол за законосъобразност съгласно чл.197, ал.2 от ДОПК. Когато законът урежда задължителен административен ред за оспорване като процесуална предпоставка на съдебното такова, логично е засегнатата страна да потърси правна помощ чрез специалните познания на адвокат. Единствено поради факта на равнопоставените отношения между клиент и адвокат не може да се отрече наличието на пряка и непосредствена причинна връзка като елемент от отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

В този смисъл са и задължителните указания, дадени в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС - при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка

и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Вярно е, че ползването на адвокатска помощ не е задължителна предпоставка за обжалване на акта, но е обичайна практика. Логично и разбираемо е да се прибегне до ползване на експертни правни знания във връзка със оспорването на неблагоприятния административен акт, вкл. когато законът е уредил императивно административно оспорване преди съдебното такова. Потърсената адвокатска помощ и заплатеният адвокатски хонорар за задължителното административно оспорване на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. са пряка и непосредствена последица от неговото издаване, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че засегнато незаконосъобразно.

По силата на чл.36, ал.1 Закона за адвокатурата (ЗА) адвокатският труд е възмезден. Разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА изисква размерът на възнаграждението да бъде справедлив, обоснован и не по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа. В последната ѝ част националната разпоредба подлежи на корекция съобразно тълкуването, дадено от СЕС в Решение по дело С-438/22. Критериите и в двата случая са идентични – дължимото адвокатско възнаграждение следва да е справедливо и съответно/пропорционално на положения труд, което е възприето и в разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК – съобразно фактическата и правна сложност на спора.

Към писмения отговор на ответника са приложени жалбите на „СИМАО-РТ“ ЕООД срещу Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. по административен и по съдебен ред. Сравнението между двете оспорвания показва почти пълното им припокриване. Жалбата по съдебен ред вх.№ 53-06-11637 от 17.10.2024 г. показва добавяне на един абзац на стр.1 и на два абзаца на стр.5. Правните съображения за оспорване на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. по административен и съдебен ред са напълно еднакви. Тук е мястото да се съобрази, че и двата случая на оспорване по административен и съдебен ред предполагат единствено изготвяне на жалба като осъществена правна помощ, не и последващи процесуални действия във връзка с поддържане на оспорването. По силата на чл.8, ал.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие пред административен орган възнаграждението се определя по реда на предходните алинеи, поради което е неоснователно възражението на ответника, че се касае за едно и също производство по оспорване. Нормативно уредената възможност за заплащане на адвокатско възнаграждение за оспорване по административен ред, която съответства на житейската логика и практика, прави неоснователно възражението на ответника за неоснователност на тази искова претенция с аргумент, че административното и съдебно оспорване съставляват общ процес. Формално, касае се за различни фази на този процес, за които е нормално да бъде договорено отделно адвокатско възнаграждение, вкл. и с аргумент от факта, че административното оспорване може да е успешно.

Минималното адвокатско възнаграждение за оспорването съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. е в размер на 3925.36 лв., т.е. близко до претендираното от 4000 лв., което обаче съдът намира за прекомерно спрямо фактическата и правна сложност на спора за законосъобразност на

Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г.

Според цитираното Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правнорелевантен факт - издадено незаконосъобразно наказателно постановление, отменено по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер. Възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован". Институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

В жалбата по административен ред вх.№ 53-06-11637 от 11.10.2024 г. е посочено, че „към момента дружеството е заплатило 4000 лв. адвокатски хонорар за обжалване на действията на НАП“. Към исковата молба е приложен договор за процесуално представителство от 11.10.2024 г., в който е договорено процесуално представителство пред ТД на НАП С. за обжалване на процесния протокол срещу възнаграждение от 4000 лв. Посочено е в документа, че същото е изплатено в брой при подписване на договора, с което същият служи като разписка за получаване на сумата.

Следва да се отбележи пълната идентичност между договора за процесуално представителство от 11.10.2024 г. за оспорване по административен ред и договора за процесуално представителство от 17.10.2024 г. за оспорване по съдебен ред, вкл. в частта на договореното адвокатско възнаграждение от 4000 лв. Независимо, че същото съответства на минималния размер по чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г., то този размер не съответства на фактическата и правна сложност на спора по смисъла на чл.78, ал.5 от ГПК. Същият не се явява "обоснован и справедлив", т.е. съразмерен на извършената правна защита и съдействие, които се състоят единствено в изготвяне на писмена жалба до ТД на НАП С..

Съгласно чл.6, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за жалби и сигнали до прокуратурата, полицията, държавни или общински органи минималното възнаграждение е 200 лв. Идентично е и възнаграждението за изготвяне на книга по чл.6, ал.1, т.5 от Наредба № 1/2004 г.

Към исковата молба е приложен Списък на разноски съгласно чл.80 от ГПК,

без дата на съставяне, който удостоверява, че "СИМАО-РТ" ЕООД е заплатило разноски за обжалване на действия на органи по приходите при извършване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск, обективирани в Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. в размер на 4000 лв. адвокатско възнаграждение и 50.00 лв. държавна такса (л.10), без посочване за коя фаза на процеса се касае – по административно или по съдебно оспорване. Документът не само няма дата на изготвяне, но няма и достоверна дата по смисъла на чл.181 от ГПК. Единствено с оглед на посочената държавна такса в размер на 50.00 лв. може да се приеме, че е представен по адм.д.№ 10376/2024 г. на АССГ.

При определяне на „справедлив и съответен“ размер на претендираното обезщетение за имуществени вреди от административно оспорване съдът намира, че следва да съобрази и вече присъдените по адм.д.№ 10376/2024 г. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1358.44 лв.

Според цитираното Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС обезщетението следва да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган *непозволено увреждане*, без да накърнява или да облагодетелства.

В тази връзка съдът съобразява, че и по повод на настоящето исково производство процесуалният представител на ищеца представя договор за процесуално представителство от 20.02.2025 г., който е с напълно идентично съдържание на предходно коментирания от 11.10.2024 г. и от 17.10.2024 г. В тези документи формално е договорено адвокатско възнаграждение като „изплатено в брой в деня на подписване на договора“, която договорка следва да се тълкува като разписка за сумата съгласно Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк.д. №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Липсват обаче всякакви други доказателства за реално разместване на материални блага, независимо, че ищецът е търговец, който следва да спазва счетоводни изисквания за разходване на парични средства. Не са приложени обичайните пълномощни и договори за правна защита и съдействие, изготвени „от кочан“, което гарантира отчетност на получените от адвоката възнаграждения, респ. заплащане на дължимите данъци за тях. На този извод навежда и липсата на превеждане на сумите по банков път, независимо, че се касае за значимо разместване на материални блага – от 1000 лв. до 4000 лв., с уточнението за липса на императивно задължение за това, но като косвено доказателство за практиката по съставяне на документи от страна на лицата, осъществяващи „договореното“ процесуално представителство.

Идентичен на коментирания е и представеният по повод настоящето съдебно производство списък с разноски по чл.80 от ГПК (л.98). Същият е без дата на изготвяне. Съставен е от името на управителя на „СИМАО-ТР“ ЕООД, но не съдържа негов подпис, а е подписан от адвоката, осъществяващ процесуално представителство. Т.е. документът е с противоречиво съдържание. Всички коментирани доказателства са частни документи, т.е. без обвързваща съда доказателствена сила, които не съдържат достоверна дата по смисъла на чл.181 от ГПК. За целите на исковия процес е дължим извод за недоказаност на датата им съставяне.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства е показателна,

според съда, за практиката на лицата, осъществяващи процесуална помощ и съдействие в полза на "СИМАО-РТ" ЕООД, във връзка с документалното оформление на отношенията. Действително, в обсъжданите граждански правоотношения липсва законово задължение и възможност за съставяне на официални документи, т.е. такива с обвързваща съда доказателствена сила. Но съставените по повод на предоставената от адв. П. и адв. Д. правна помощ в полза на "СИМАО-РТ" ЕООД документи, освен при липса на достоверна дата, се отличават и като идентичност на съдържанието си. Изложеното навежда съда на извод за склонност към съставяне на документи, респ. за необходимост за доказване на документираното с тях съдържание да се търси потвърждение чрез други доказателства.

В конкретния случай, жалбата по административен ред вх.№ 53-06-11637 от 11.10.2024 г. срещу Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г., е подписана от адв. П.. Това доказва неговото реално участие в изготвянето ѝ, което е житейски логично и разбираемо. При съвкупната преценка на установените по делото обстоятелства съдът приема, че реално претърпените от „СИМАО-ТР“ ЕООД вреди по повод ползваната адвокатска помощ следва да се определят в близък до минималния размер по чл.6, ал.1, т.4 и т.5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В тази връзка, достатъчна обезвреда за страната представлява самата отмяна на обезпечителните действия, за което на „СИМАО-ТР“ ЕООД при съдебното оспорване са присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1358.44 лв. Ето защо и по повод на административната фаза от оспорването, която не включва извършване на други процесуални действия извън изготвяне на писмена жалба до ТД на НАП С., следва да се присъди обезщетение в размер на 300 лв., който е близък до минималния размер по чл.6, ал.1, т.4 и т.5 от Наредба № 1/2004 г. Според решаващия състав на АССГ, присъждане на обезщетение в по-голям размер би довело до недопустимо облагодетелстване на ищеца, респ. ощетяване на ответната администрация. За разликата до предявения размер от 4000 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Съобразно задължителното тълкуване, дадено на т.4 от Тълкувателно решение №3/2005г. на ОСГК на ВКС, обезщетението за имуществени и неимуществени вреди се присъжда ведно със законната лихва от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая, обезщетенията се претендират със законната лихва от предявяване на исковата молба, което следва да бъде съобразено предвид диспозитивното начало в процеса.

За пълнота съдът следва да отбележи като неоснователно възражението на ответника за намаляване размера на обезщетението поради дължимото за адвокатското възнаграждение ДДС. Неотнормено е представеното Определение № 12034 от 16.07.2024 г. по адм.д.№ 6761/2024 г. на АССГ, тъй като касае оспорване на друг индивидуален административен акт.

При този изход на спора разноски за настоящето съдебно производство се дължат на ищеца в хипотезата на чл.10, ал.3 от ЗОДОВ - ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските

по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, *съразмерно с уважената част от иска*. Ищецът е заплатил разноски за държавна такса в размер на 75.00 лв., които следва да бъдат възстановени от бюджета на ответната администрация. Ако за исковата претенция от 7001.58 лв. ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение от 1000 лв., то за уважената част от исковете в размер на 300 лв., дължимите разноски за адвокатско възнаграждение за настоящето съдебно производство са в размер на 42.85 лв.

На ответника разноски се дължат в хипотезата на чл.10, ал.4 от ЗОДОВ - съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, или разноски в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите, [населено място], [улица], да заплати на "СИМАО-РТ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], област С., [улица], на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. по административен ред пред директора на ТД на НАП С., в размер на 300 (триста) лв., ведно със законната лихва от 04.11.2024 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл.10 ал.3 ЗОДОВ сторените в настоящето производство разноски в размер на 75 лв. за държавна такса и 42.85 лв. за адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ иска на "СИМАО-РТ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], област С., [улица], срещу Национална агенция по приходите, за заплащане на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване на Протокол № 010103250127_4 от 11.10.2024 г. по административен ред пред директора на ТД на НАП С., за разликата до предявения размер от 4000 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ И ВРЪЩА като недопустима исковата молба на "СИМАО-РТ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], област С., [улица], чрез адв. А. П. от АК - М., срещу Национална агенция по приходите, в частта относно претендираното обезщетение в размер на 310.02 лв., представляващо мораторна лихва за забава върху сума от 40 941.72 лв. за периода от 11.10.2024 г. до 30.10.2024 г., както и в частта на претендираното обезщетение в размер на 2691.56 лв. (разликата между 4000

лв. и 1308.44 лв.), представляващо разликата между изплатено от ищеца адвокатско възнаграждение в полза на адв. А. Г. П. от АК - М. в размер на 4000 лв. и присъденото по адм.д.№ 10376/2024 г. по описа на АССГ.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д.№ 10818/2024 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 69-ти състав, в посочената част.

ОСЪЖДА "СИМАО-РТ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], област С., [улица], да заплати на Национална агенция по приходите, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението в осъдителната и отхвърлителна част може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ, а в прекратителната част – с частна жалба, в 7-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: